

Жан Рено - „Ема“

Преди

Под синьото ноемврийско небе температурата едва ли надвишава 10 градуса. Четирилентовото шосе е почти безлюдно, самотен камион се мерзелее на хоризонта. Стрелката минава отвъд 130. Ема продължава да ускорява. Асфалтът се плъзга хипнотично пред погледа. Воланът трепти под пръстите ѝ. Тя се колебае дали да не пусне диска на Коко Роузи, по които напоследък си пада, но майка ѝ Жана дреме до нея.

Почти настига камиона. Зад него, засмукан от въздушната струя, крета стар раздрънкан ситроен. Тираджията кара с доста над изписаните отзад 90 километра. Най-малко със 110. Ема дава мигач и тръгва да изпреварва.

Всичко се случва едновременно, безпорядъчно, на забавен кадър.

Ситроенът отбива вляво, блясва заслепяващ слънчев лъч, кракът се плъзга към педала на спирачката, майка ѝ изпищява, силен удар, писъкът сякаш няма край, следва поднасяне и преобръщане.

Едно, две, три салта!, припява някакъв глас в главата ѝ.

Небе, шосе, небе, стъпкана трева, светлина, сетне тишина, пустота като след удар на мълния.

Увиснала на предпазния колан, Ема отваря очи и се взира в света наопаки. Първа достига до нея миризмата, изпреварила всички други усещания: изгоряла гума, бензин, пръст... и още нещо. Миризма, която стяга гърлото, облепя го с желязо. Тя обръща глава, в която се блъска разпокъсани мисли.

Майка ѝ е увиснала наопаки също като нея, с отворени очи, също като нея. Тя гледа небето измежду капките кървав дъжд.

Тя гледа небето.

Ема потъва в мрак.

Тя лети сред дъжд от стъкла, лети и тялото ѝ се върти, пропадайки до безкрай. Не може да няма шум, скърцане на спирачки, разкъсани ламарини, но тя не чува нищо: беззвучен трясък, сподавен вик, заглъхнал в гърлото ѝ...

Ема се надига в леглото, сърцето ѝ бие лудешки, в устата си усеща вкус на желязо. Тя тръсва глава, все още зашеметена. Този кошмар я буди средно веднъж месечно. Марди мяука сърдито и сладострастно се протяга.

Между завесите се процежда бледа светлина. Будилникът показва 6 и 11. Ема се сгушва под пухената завивка с намерение отново да заспи. Разнася се властно мъркане. – Ще позволиш ли?

Не. Котаракът не позволява нищо друго, освен пълно подчинение. Побутва я с нос, хапе я по рамото и накрая тя все пак става от леглото. В това животно сигурно се е преродил Кралят Слънце. Затова не е възможно никакво посегателство над царствената му особа. На пода във всекидневната има захвърлени обувки, купчина бельо за гладене, мръсни чаши от кафе, табла с останките от вечерята, книги, шивашки метър – иди че разбери защо! – смачкани къси чорапи... На видно място върху високия шкаф, пребоядисан в лимоненожълто, Жана се усмихва замечтано в своята рамка. На минаване Ема я погалва машинално.

– Здравсти, мамо.

Тя обожаваша жилището си. Преди преустройството това беше някогашната обущарница на нейния дядо. Сега на мястото на витрината има стена от прозрачни тухли, което придава на помещението вид на аквариум. Складът се превърна в спалня с баня, която гледа към градината, ловното поле на Марди. Някогашният работен тезгях заема централно място и дели кухненския кът от всекидневната аквариум. Ема е силно привързана към този масивен, осяян с дълбоки драскотини плот.

Докато реже зеленчуците, има чувството, че повтаря привичните движения на приведения над изделието обущар, който крои, шлифова, шие или кове, полира, излъсква. А възлестите му, необикновено ловки ръце направо я омагьосаха, когато беше малка. Нещо от него се е съхранило в браздите върху дървото.

Тази сутрин плочите по пода на кухнята са така студени, че все едно ходи върху лед. Явно това се дължи на безсънието, което я държи будна до късно през нощта. Тя отваря хладилника, изважда кутията котешка храна „Премиум“ и сипва от нея в съответната чинийка. Етикетът оповестява: „Пастет от патица за придирчиви котки“. По половин кутия сутрин и вечер според препоръките на ветеринаря. Здравето е единствената област, в която тя налага волята си на Марди. Във всичко останало той далеч я превъзхожда...

Докато чака да стане кафето, тя се обляга на остъклената врата към градината. По средата на квадрата влажна трева се издига каталпа. Покрай каменната стена соланиумът е разцъфнал. Всяка година се зарича да започне да отглежда зеленчуци, но така и не се решава. Градинарството изисква постоянство, което определено не ѝ е в кръвта.

Поради липсата на сън чувства приятна отпуснатост. Чудно защо тъкмо когато е най-изморена, пръстите ѝ стават особено чувствителни и тя прави най-добрите масажи, сякаш преумората приспива съзнанието и дава воля на усета. Въпреки това, ако имаше избор, би предпочела седем часа непробуден сън преди началото на работния ден. *По дяволите, този Ден „Д“!*

Небето е все така свъсено, но дъждът е престанал. Лъомоние като нищо ще получи нервна криза, ако важните гости слязат от самолета тъкмо когато вали като из ведро. Подобна картина я кара да се изкиска като отмъщение за изминалата седмица. С приближаването на уречената дата директорът на центъра по таласотерапия в Портиви ги измъчи до крайност. Измисли какво ли не: ново работно време, изключващо почивните дни, полагащи се за извънреден труд и дори уикендите, цялостно почистване на помещенията заедно с наета за целта бригада, бельо със златна бродерия и специални униформи за персонала, предвиден да обслужва Негово Превъзходителство и Свитата му – главните букви изникват пред очите на Ема всеки път, когато чуе шефа да говори за делегацията. По думите на Клер, нейната колежка кинезитерапевт, той дори пребоядисал кабинета си в червено и зелено, цветовете на оманското знаме! При това тук постоянно идват известни личности, индустриалци, филмови звезди, но никога преди шефът не е изпадал в подобно трескаво състояние... *За пари ли става въпрос, или за престиж?*